

O I S O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS

Pravicový, liberálně-konzervativní chem.inž. občasník. Založeno r. 1996

Slovo úvodem

Tak už zase budeme psát nový rok. A ještě k tomu sudý, ty mám raději. Co nám přinese je ve hvězdách a také to bude do značné míry záležet na nás. Protože jací v něm budeme my, to můžeme ovlivnit. To, jestli bude zima tuhá a dlouhá, už méně. Já doufám, že bude mírná a jen párkrát zahrozí, aby umenšila počet škůdců. Protože zima, to je jen takový nezbytný úvod každého nového roku. To podstatně se odehrává na

PF2018

jaře a v létě, kdy je nám nejpříjemnější. Doufám, že jste už natolik zkušení, že to s nějakými předsevzetími nebudete přehánět. Však víte, jak dopadají. Ovšem zamyslet se nad sebou by člověk měl, bez ohledu na roční období. Jestli žije tak, jak by chtěl nebo je jen ve vleku rutiny? Protože čas je vzácné zboží, zejména pro nás. Tak vykročte do nového roku tou pravou a ať je k vám štědrý a velkorosý.

Motto

Stárnutí nezpůsobuje věk, ale opouštění ideálů.

Z citátů, reklam, inzerátů a...

„Život je sexuálně přenosná nemoc, která vždy končí letálně.“

„Vyměňte lidi, s kterými ztrácíte čas za lidi, s kterými ztratíte pojem o čase.“

„Moudřejší ustupuje tak dlouho, než se z něj stane blbec.“

„Počítej se životními zákony, ale buď také vždy připraven na výjimky.“

„Manželství je období lidského života, kdy je žena šťastná a muž ženatý.“ *Fridrich Nietzsche*

„Účelem života není najít štěstí, ale hledat ho.“ *Pascal*

Víte, že?

- Změny v rychlosti rotace Země mohou způsobovat klimatické jevy jako například El Niño, oceánské proudy a proudy v roztaveném jádru planety. Když se pohyb tekutin zrychluje, pevná Země musí svůj pohyb zpomalit, vysvětluje Bilham. Protože NASA sleduje délku dne na mikrosekundy, lze toto zpomalení rotace Země předpovídat pět let dopředu. Výsledkem je, že příští rok může být více zemětřesení.
- Proč máme obočí? Téma evolučního vývoje obočí je diskutabilní a rozděluje vědce na dva tábory. Jedni se domnívají, že obočí kdysi zabraňovalo potu a dešti vniknout do očí a pomáhalo tak při primitivním lovení a navigaci. Profesor Lieberman však preferuje hypotézu, že obočí slouží k vyjádření emocí a zároveň může odhalovat naši identitu. Behaviorální neurovědci z Massachusetts Institute of Technology při svém výzkumu zjistili, že lidé hůře rozpoznají identitu celebrit bez jejich obočí než bez jejich očí. Vědci proto spekulují, že obočí je nezbytné k identifikaci tváří a určení společenských poměrů.
- Hezký ironický článek o pravidlech na sociálních sítích <http://jdem.cz/dnha45>
- Supervulkány prý mohou vybuchovat v průměru jednou za 17 tis. let. Naše civilizace to ještě nezažila, ale byl by to mazec <http://jdem.cz/dnhmc7>

Zajímavá matematika

V tomto roce oslavil otec 45 let. Jeho třem synům je nyní 7, 11 a 15 let. Za kolik let se bude věk otce rovnat součtu let jeho synů? To vyřeší snad každý...

O poznání

Pravěký člověk měl starost hlavně o to, aby se najedl, nic ho nesežralo a rozmnožil se. Když na něco nestačil rozumově nebo silou připsal to bohům a snažil si je naklonit obětmi. Lidstvu trvalo velmi dlouho, než pochopilo, že přírodní zákony a náhodu nelze podplatit. Mělo tehdy dost nízké sebevědomí. To rostlo, když se mu podařilo ovládnout oheň, kolo, páku a šikmou rovinu, která vedla i ke kladkám.

Začalo přemýšlet i o světě kolem sebe a z čeho a jak je složen. Po všech těch mýtech o velkých želvách či slonech, kteří drží svět, přišli pragmatičtí a přemýšliví Řekové. Ostatně názvy téměř všech věd a nauk jsou řeckého původu. Došli k závěru, že vše je složeno z praláték jako voda, vzduch, oheň či tajemný éter. Pochopili velký význam čísel a Demokritos došel i k „atomům“, dále nedělitelným součástkám hmoty. Pak však zase zařadovala víra v bohy/a a rozum zastřel konzervativní středověk.

Velký šok způsobilo Koperníkovo poznání, že Země není středem vesmíru, ale jen malou, byť krásnou, planetou u jedné z hvězd. Útok na ego člověka dorazil Charles Darwin tím, že člověk se vyvinul evolučně z opice. Pošramocené ego jsme si napravili v 19. a 20. století velkým rozvojem vědy a technologie. Že nic se nemá mít za definitivní, ukázal však Albert Einstein svojí teorií relativity a pak kvantová fyzika. Čas a prostor se staly plastickými a navíc se do sebe zaklínily. To, že mikročástice může být současně na různých místech prostoru a teprve, když se na ni podívám nebo ji změřím, se objeví na některém konkrétním místě, to prostě selský rozum nebere. Ale technologie postavené na těchto poznáních nás ubezpečují, že to tak nějak bude. Každé nové poznání v sobě limitně musí obsahovat to staré a jen ho rozšířit. Vždyť i v našem standardním modelu mikročástic, skládajících se vždy ze tří kvarků, je cítit pralátky starých Řeků. Ani Einstein nepopřel Newtona, jen ho rozšířil. Tak se ani lidé za tisíc let (pokud tu ještě ale budou) nebudou smát našim představám, jen je rozšíří a z našeho pohledu zesložití.

Na počátku 19. století další pokrok omezovalo to, že člověk měl k dispozici jen sílu svoji, zvířat, větru a vody. To už ale nestačilo a tak přišel parní stroj a elektřina. To odstartovalo mohutný rozvoj průmyslu a technologií. No, copak to není fantastické, že nám dnes po drátech přivedou „čistou energii“ až domů. Věda se propletla s technologií a začal exponenciálně rychlý rozvoj, ne nepodobný výbuchu. Svět se mění rychleji, než jsme schopni to absorbovat. Přispěly k tomu i dvě světové války a soutěžení dvou supervelmocí v kosmu. Dosažený pokrok však katalyzuje další pokrok a tak chudák člověk. Sotva se něco naučí, už aby se učil zas to nové. Však také přibývá neuróz a depresí. Je možné, že tyto a další ještě neznámé faktory spolu s horší dosažitelností surovin ohnou strmě rostoucí exponenciálu vývoje v plošší esovitou křivku. Nikde také není psáno, že technologický vývoj na planetě s přemnoženým dominantním tvorem není slepou uličkou, kterou evoluce sama po čase zlikviduje.

Před více, než stoletím omezoval další rozvoj nedostatek energie. Co ho omezuje dnes? Myslím, že je to narůstající složitost a nutnost pracovat v týmech. Efektivnost koordinace týmů má své meze a vyznat se v oceánu nových objevů je obtížné a náročné na čas i zdroje. Stále více zdrojů se musí věnovat na „podpůrné“ činnosti. Vědění jsou peníze, a tak se ty nejdůležitější informace utajují a prodávají. Společnost posedlá bezpečností a dbající na ekologii

stále znesnadňuje a prodražuje uplatňování výsledků vědy a technologie v praxi. Nová léčiva jsou toho typickým příkladem. Z těch materiálních faktorů je to především potřeba efektivnějšího uskladnění elektrické energie jak pro stacionární, tak především mobilní zdroje. A vůbec potřeba velmi laciné univerzální energie, nejlépe formou termonukleární syntézy. Čekáme tedy na obdobu „parního stroje a elektřiny“ pro 21. století. Přitom koketujeme s umělou elektronickou inteligencí a stojíme na počátku jejího velkého rozvoje. Ta náš život a pojetí světa teprve rozvratí. Ať už tím, že řadu z nás vytlačí z výrobního procesu nebo že nás začne ovlivňovat do té míry, že nám to nebude milé. U neuronové sítě umělé inteligence totiž nemá otázka „proč?“ smysl. Rozhodnutí je dáno množinou set či tisíců koeficientů propojujících neurony nastavených na základě předložených dat.

Do rozvoje věd zasahují také politické tlaky. Dříve třeba formou „buržoazních pavěd“ a dnes tlakem politické korektnosti či alarmizmu na klimatologii.

Svět navíc čelí přelidnění, protože jsme významně omezili evoluční nástroje regulace jako epidemie a války. Rozevírají se nůžky mezi vyspělou částí lidstva a zbytkem. Zatímco vyspělá část začíná pomalu vymírat, ten zbytek se naopak vesele množí. To se časem musí nějak projevit a myslím, že už se to projevovat začíná.

Ale zatím je lidské poznání kouzelné a obdivuhodné. Udivuje, čeho všeho jsme už dosáhli. Už jen prostý fakt, že ten křehký a zranitelný člověk může přemýšlet a poznávat podstatu sebe sama, okolní přírody, nitra hmoty a i dále širého vesmíru. Kumulovat a předávat dál co poznal, aby na to jeho následovníci mohli navázat. Snad nám to ještě chvíli vydrží.

Kalendárium

- 28. 1.814 Karel Veliký zemřel v Cáchách
- 14.1.993 Vysvěcení Břevnovského kláštera. Založil Boleslav II. a biskup Vojtěch
- 11.1.1158 Vladislav II. získává v Řezně královskou korunu od Fr. Barbarossy za obléhání Milána
- 20.1.1256 Poprvé zasedal první anglický volený parlament (Montfortův parlament)
- 18.1.1409 Král Václav IV. vydal Dekret kutnohorský (poměr hlasů na univerzitě ve prospěch Čechů)
- 6.1.1584 6. ledna je poslední den juliánského kalendáře v Čechách a Rakousku. Druhý den byl 17. leden gregoriánského kalendáře.
- 26.1.1788 Oficiální objevení Austrálie (jako kontinentu) kapitánem Jamesem Cookem
- 21.1.1793 Poprava Ludvíka XVI. (občan Capet)
- 24.1.1848 První nález zlata v Kalifornii, počátek kalifornské zlaté horečky (James Marshall).
- 18.1.1871 V Zrcadlovém sále na francouzském zámku ve Versailles je pruský král Vilém I. prohlášen německým císařem, čímž současně dochází k prvnímu sjednocení Německa jako Německého císařství.
- 23.1.1890 Založena Česká akademie věd a umění.
- leden 1907 Volební právo všem mužům starším 24 let v Rakousku-Uhersku
- 23.1.1919 Sedmidenní válka s Polskem, čsl. armáda obsadila Těšínsko
- 26.1.1926 Nejnižší teplota v historii na severní polokouli (-71°C) padla ve vesnici Oymyakon v SSSR
- 30.1.1945 Potopení lodi Wilhelm Gustloff sov. ponorkou, přes 9000 obětí.
- 1.1.1950 V ČSR byla zrušena staletí trvající praxe vedení matrik na farách. Napříště budou o matriky pečovat státní orgány.
- 16.1.1979 Odlet šáha Rézi Pahlavího z Iránu, chaos v zemi

28.1.1986 Raketoplán Challenger explodoval 73 vteřiny po startu. Celá sedmičlenná posádka zahynula

16.1.1991 V Iráku zahájena operace Pouštní bouře k osvobození Kuvajtu

1.1.1993 Rozdělení Československa na ČR a SR

Antibiotika - společenská droga

Poté, co Alexander Fleming objevil v r. 1928 penicilin, nastal velký boom antibiotik a lidé si mysleli, že jsou před infekčními chorobami za vodou. Po ani ne půlstoletí se ukázalo, že je to jen lidská pýcha a ty malé potvůrky se dovedly antibiotikům přizpůsobovat. Tak vypukl závod, zda dokážeme rychleji nalézat nová antibiotika, než se jim bakterie dovedou přizpůsobovat. Závod odsouzený k nezdaru ze dvou důvodů. Jednak adaptační schopnost přírody je enormní a druhak výzkum antibiotik je drahý a farmaceutická lobby raději vyrábí takové léky, které je člověk nucen brát trvale. Navíc jsme si to tak trochu zavínili sami nadužíváním antibiotik i v případech, kdy nejsou vůbec třeba. Třeba jako clonu při virových nákazách nebo při výkrmu hospodářských zvířat, aby rychleji přibývala. Výsledkem je vyšlechtění obzvláště na antibiotika rezistentních kmenů bakterií a ty přebývají hlavně v nemocnicích. Proto se také zhruba každý desátý pacient v nemocnici nakazí více méně rezistentní infekcí. A není to jen mediálně známý zlatý stafylokok (*Staphylococcus aureus*), ale bakterie šířící širokou paletu běžných nemocí. Pokud tento boj prohrájeme, budeme muset učinit krok zpět a vrátit se k chemickým léčivům - sulfonamidům. Ovšem, jak dlouho nám vydrží?

Rady pro ženy, jak zacházet s mužem

1) Nikdy svému partnerovi neprozrazujete, že jste vystudovaná, samostatně myslící a nezávislá bytost s dostatečnými příjmy (hlavně ne když jsou vyšší než jeho!). Své kreditní karty uložte hluboko do šuplíku a Lamborghini do garáže k otci. Pořídte si ojetou Felicii nebo kolo.

2) Nikdy nezmiňujte před partnerem jeho nedostatky, hlavně neporovnávejte jeho schopnosti se sousedem. Nikdy nezapomeňte, že muž miluje očima – nikdy vás nesmí spatřit s natáčkami, opuchlýma očima či ve vytahaných tepláčkách. Pokud budete nemocná, zatajte to před ním, přestala byste ho zajímat (a co kdyby od vás tu tajemnou smrtelnou chorobu chytil?).

3) Pokud před partnerem pochválíte souseda, kolegu, příp. filmového herce, připravte se na přednášku, že on by to zvládl taky (lépe) nebo že nemáte vkus. Jeho nejlepšího přítele nikdy nekritizujte, i kdyby to byl několikanásobný vrah. Najde pro něj vždy polehčující okolnosti („kdyby nebylo tý jeho starý...“).

4) Nikdy nedávejte najevo, že domácnost řídíte vlastně vy – své myšlenky prezentujte jako jeho vlastní a hlasitě ho chvalte za jeho schopnosti vše zařídit (především před tchyní, sousedy, kolegy). Pozor na přílišnou chválu před jeho přáteli z mokré čtvrti! – zde je na místě si spíše mírně postěžovat – stoupne u nich v ceně. Pokud vám splní nějaké nadstandardní přání (umyje nádobí), bude požadovat týž den nadstandardní sex!

5) Nikdy nezapomeňte vychválit muže za vnesení koše či opravu kapajícího kohoutku (nejlépe se slovy „to bych tedy nikdy nedokázala...“). Pokud má partner zrovna rýmičku, nezapomeňte chodit okolo něj po špičkách s vážným výrazem ve tváři a neustále ho litovat. Samozřejmě veškeré domácí práce jsou pro něj v tomto období naprosté tabu! Pro vás to naopak neplatí, vy přece nejste nikdy nemocná – nezapomeňte!

6) Nikdy nedávejte najevo svoje znalosti. I když víte, že ten hřebík by se měl zatlouct o deset centimetrů vedle, neopovažujte se to říct nahlas! Pokud na to přijde sám, uznale ho pochvalte. Nemluvte ani o tom, že máte v malíku celého Dostojevského a v mládí jste milovala Seiferta – chtěl by si to s nimi okamžitě ručně vyřídit!

7) Pokud vám za krásnou noc nabídné dárek či peníze, pusťte ho k vodě – nestojí za nic a myslí si, že jste na prodej. V tomto případě mu doporučte nejbližší podnik s červenými lucerničkami.

8) Stejný postup zvolte, nepůjčí-li vám za deště svoje sako – buďto je buran, anebo se bojí, že mu ho už nevrátíte.

9) Nikdy nemluvte o svých zkušenostech v sexu a svých bývalých milencích a když už, tak pouze kriticky („tobě nesahá ani po kotníky, drahý“). Jinak by se urazil, že jste nepočkala na něj, Jediného Pana Božského, a automaticky by vás považoval za lehkou ženštinu.

10) Pokud chcete partnera v krátké době co nejlépe poznat, opijte ho. Může se ale pak stát, že z hospody půjdete už každý zvlášť. Tuto akci proto rozhodně nepořádejte u sebe doma. Vyhněte se tím také nutnosti vymalovat znovu kuchyň, vyměnit koberec v obýváku a nechat opravit křeslo.

Stejný postup zvolte, pakliže hledáte důvod k ráznému rozchodu.

11) Nikdy muži nepřipomínejte jeho bývalé milenky (hlavně pokud ho opustily ony). Když už není zbylí, tak jen pohoršeně prohlášte, že jsou to krávy.

12) Nikdy nenuťte svého partnera, aby s vámi navštěvoval diskotéky, plesy a podobné akce. Zkázil by vám večer a možnost zaflirtovat si s hezkým barmanem. Při návštěvě divadelního představení nikdy partnera nebuďte ještě před přestávkou, výjimkou je, pokud hlasitě chrápe. Příště vezměte raději kamarádku a cestou domů zaskočte na decku červeného (nebo víc, abyste měla následující den dost sil na dodržení všech předchozích pravidel). *dle netu*

Zůstali jsme sami

Na západě zuří nová kampaň „MeToo“ (Mně taky), kdy ženy obviňují po desetiletích mlčení muže, že v ní viděl ženu, když jí to nebylo po chuti. Jakoby nestačilo neštěstí politické korektnosti s jejími výstřelky. Těší mě, že muži zatím nepodlehli pokušení vyhlásit hnutí „SheToo“ (Ona taky) odhalením žen, které jim vlezly do postele jen proto, aby tu filmovou roli, či dobré místo dostaly ony a ne jejich konkurentky nebo poukazem na to, jak jim ženy líčením, hlubokými výstřihy a odhalením nohou ruší soustředění, působí sociální diskomfort a někdy až nechtěnou erekci. Západní svět se prostě zbláznil. Ještě, že naše ženy zůstaly na zemi a vědí, kdy na ruku na zadečku či koleně zareagovat přitulením a kdy fackou. Žena, která by s takovým obviněním přišla u nás, by sklídila posměch a to i u ostatních žen s tím, „a cože tak pozdě“?

V letech nesvobody jsme k Západu vzhlíželi jako k vzoru a ideálu. Jistě nebyl bez chyby, ale hlavně se sám výrazně změnil. Kde jsou ti báječní a odvážní muži, kteří podnikali zámořské objevy, odhalili tajemství přírody i vesmíru, vymysleli nové technologie, léky i věci tolik příjemné životu? Dovedli vyvážit přednosti rozumu s pokorou i vírou v něco, co nás převyšuje. Uznali svobodu a názor toho druhého a dovedli se postavit v ruce hrozbě nacizmu a důvtipem hrozbě komunizmu. Kde jsou ty báječné ženy, které je jako matky vychovávaly, aby si pak samy vydobily právo na vzdělání a dovedly muže nahradit v továrnách, nemocnicích a na úradech, když ti bojovali na frontách? Co se s nimi stalo? To musí objevit sociologové. Ale není vyloučeno, že tak jako náš kontinent pustošily ve středověku morové rány, mohou ho dnes pustošit epidemie sociální. Z čeho? To je právě tou záhadou. Mohou to být různé frustrace. Z překotného vývoje, kterému jako lidé přestáváme stačit, z až chorobné snahy uspět a vyniknout. Možná prostě z přílišného blahobytu. Nebo z ambice každé generace přijít s něčím novým a převratným. V technických vědách musí nové teorie projít neúprosným důkazem experimentu a bludy nemívají dlouhý život, ale v těch humanitních a společenských je možno popustit uzdu fantazie a důsledky se projeví až za dlouhou dobu. Možná, že i to stojí za generací všehoschopných liberálů na západních univerzitách, genderovým blázněním, teatrálními „coming-outy“, opožděnou vinou za otroctví a kolonialismus. Prostě za neutěšeným stavem západní společnosti.

Možná jsme zůstali sami se zbytky zdravého rozumu díky tomu, že do blahobytu teprve vstupujeme a jsme skeptičtí díky poznamenání dvěma prožitými totalitami. Západ přestává být vzorem a východ zůstává imperiální despotií či reliktem komunizmu. T.G. Masaryk by možná řekl – *zbyli jsme si sami, tak se tak k sobě chovejme a před nikým neohýbejme hřbet*. Máme totiž své problémy, kterými nás poznamenaly dvě totality i fakt, že je nás málo. Malost ducha i množství vede k závisti, netolerantnosti a snaze zalíbit se mocným a vyzrát na ně. Několik generací intelektuálních elit bylo likvidováno a deformováno totalitami a pak náhle nabytou

svobodou. Musíme začít tak nějak od země. Ne každý může být bohatým Babišem nebo dřičem Jágre. Je otázka, zda je to pro člověka vůbec to pravé ořechové a přinese to štěstí? Možná, že takový František Vomáčka, který si na sklonku života řekne: bylo to pěkné, prožil jsem plný, poctivý život, by jako vzor pro začátek stačil.

První republika

Možná mnozí jste také sledovali televizní seriál *První republika*. Přinášel na sklonku týdne příjemnou nostalgii po době, která možná nebyla tak idylická, jak nám připadá, ale ke které vzhlížíme jako k době, kdy náš stát něco znamenal, kdy ho táhly zlaté české ruce a kdy o něco šlo. Lidé v něco věřili a něčeho si vážili. Až tak, že proto později mnozí šli bojovat. Pravda byla pravdou a lež lží. Možná to nám trochu chybí v moři relativních pravd a názorů, pseudokorektnosti, gendrových a alarmistických nesmyslů dneška. Zakotvení. Pak ty kostýmy a noblesní chování protagonistů. Stará auta i zásady. To vše dovede vytvořit příjemný večer na sklonku pracovního týdne.

Spasitelé 20. století

Krok od armagedonu nastal 26. září 1983 v časných ranních hodinách. Radary na sovětském velitelském stanovišti ukazovaly, že na SSSR směřuje řízená střela. Siréna ječela a podplukovník Stanislav Petrov zíral na ztmavlou obrazovku s červeným nápisem *ODPÁLENÍ*. Za chvíli se na radaru objevila druhá raketa a třetí a čtvrtá. Siréna znovu zaječela a nápis na obrazovce hlásil *ÚTOK*. Podle instrukcí měl Petrov zvednout telefon a oznámit přepadení vrchnímu velení. Petrov váhal, protože poplach musel projít nejméně třiceti různými kontrolními zařízeními, než se k němu dostal. Nebyl si jist, zda je možné, aby po tolika průchodech signál zůstal tak silný a čistý. Proto možnost útoku odhadl padesát na padesát. Obával se, že načalstvo podlehne panice, a rozhodl se, že raději ohlásí poruchu radarových zařízení. Deset let po pádu SSSR, když incident vyšel najevo v tisku, přiznal, že v těch minutách propotil i blůzu uniformy. Kdyby se byl zmýlil, během slabé půlhodinky by začaly vybuchovat atomové bomby. Petrov loni v září zemřel a všechny velké západní tiskové agentury uveřejnily jeho nekrolog.

Podobně se v jedné chvíli zachoval v r. 1983 i americký generálplukovník Leonard Perroots. Vzal na sebe stejnou odpovědnost jako Petrov, když jednal podle vlastního uvážení, porušil předpisy a nezalarmoval své nadřízené obávaje se rozhodnutí, které mohlo být osudné.

Řešení úlohy: $7+11+15+3x = 45+x$ za 6 let

A slovo závěrem

Jakého chci mít prezidenta? Především politicky nekorektního, který nazývá věci správnými jmény bez příkras. Který nebude papouškovat současné deformované západní hodnoty, ale bude hledět na to, co vyhovuje české mentalitě. Který se bude rozhlížet po světě, ale nebude dělat ani úlitby Východu. Který se nebude bát říct EU, co se nám na ni nelíbí, a Západu v čem slevil od dob, kdy jsme ho tak obdivovali. Musí být osobností, která si je jistá sama sebou. Který se neuzavře na Hradě nebo v Lánech, ale bude pravidelně promlouvat k lidem „jak to vidí on“.

Že to bude těžké? To v každém případě. Nechme se překvapit a vybírejte každý podle svého gusta.

Co nám přinese rok 2018? To neví naštěstí nikdo. A je to dobře, že se nám život otvírá, jak jím listujeme jako v napínavé knize. Je to už předem dáno, jako v té vytištěné knize nebo každou další stránku spoluvytváříme? To ať si vybere každý podle svého přesvědčení. Ale ať je to tak či onak, stejně bychom se měli snažit být dobrými. Jednak kvůli sobě a svým blízkým a také proto, že když to budou dělat všichni, nebo aspoň většina, bude i ten svět trochu lepší.